Євген Рафалович — представник нового покоління української інтелігенції

Іван Якович Франко, відомий поет та прозаїк, написав соціально-психологічну повість «Перехресні стежки». У ній автор змалював життя селян на зламі XIX—XX століть. Серед того безправ'я та «гнилого супокою» з'являється нова людина, що є зовсім іншою. Він з іншої формації, його погляди на життя, спосіб жити не відповідають тому життю, яке ведуть пани цього містечка.

Євген був сиротою. Його опікуном був сільський священик, а репетитором — Валеріан Стальський. Хлопець був оптимістом; «у всьому вмів ... віднайти добру сторону». Його опікун, коли Євген вчився на другому курсі, втратив всі гроші, які залишилися юнакові. Що ж, значить доля «хоче виробити його духовні сили».

Для Євгена головною метою життя є навчання селян, він «поклав собі головним правилом говорити кожному щиру правду, не дурити нікого марними надіями». Рафалович зробив свою канцелярію україномовною. Це зумовило те, що селяни «почали домагатися пошанування для своєї народності і для своєї особи». «Євген пильно слідив не тільки за політичними і економічними справами, але також за красною літературою, і то не лише руською. Він належав до того покоління, що виховалося вже під впливом європеїзму... і цікавився багато дечим таким, чим не цікавилися зовсім його польські та жидівські товариші, адвокати та судовики».

Рафаловичу не подобаються дії Шпадельського, який був вигнаний з адвокатів через крадіжки, фальшиві векселі. Шпадельський обманював селян, обіцяючи відкупити їх синів з армії за гроші. Намагається Євген розібратися зі смертю сімох селянських дітей, що загинули через недбалість лікаря. Але вийшло так, що винні залишилися на волі.

Викликає повагу бажання адвоката зібрати віче і законним шляхом вирішувати проблеми «хлопів».

Мені подобається, що він не обурюється, коли селяни йому не вірять: «Що ж від селян годі надіятись чогось іншого. Так довго всі дурили та туманили їх,

що вони й розуміти не можуть сурдутовця такого, котрий би не хотів дурити їх».

Не втрачає самоконтролю адвокат і тоді, коли його заарештували. Усі вважали, що він вбив Стальського, а не Регіна. Звичайно, Євгена виправдали. Але чи стане він щасливим? Кохана загинула... Правда, залишилось бажання присвятити своє життя народу. Можливо, Євген реалізує себе саме на цій ниві.